Docházela jsem k dědečkovi, který už přišel o svou milovanou ženu, zůstal sám a starala se o něj jeho dcera. Když jsme se domlouvaly poprvé po telefonu, říkala, že je tatínek ještě celkem v pořádku, jen špatně chodí a mohl by lehce spadnout, a taky prý hodně špatně vidí.

Bolela ho kolena, takže chůzi měl opravdu nejistou a občas potřeboval pomoct a doprovodit po bytě. Jak omezený pohyb má, mi ovšem předvedl až při druhé návštěvě. Tu první plaše proležel v posteli, stydlivě přikrytý až po uši velkou pruhovanou peřinou, zpod které jen sem tam nesměle vystrčil ovladač, aby si přepnul program na televizi, a zase ho rychle schoval do bezpečí a tepla, aby mu snad nevystydly baterky (myslím tomu ovladači, ne dědečkovi).

Většinou sledoval (nebo spíš poslouchal) sportovní pořady, protože sám býval velký sportovec, a obzvlášť fandil lyžování.

Já, velký lyžař amatér, jsem se učila lyžovat ve svých skoro třiceti letech. Kurz mi tehdy domluvili přátelé u nastávajícího zetě, který vedl lyžařský oddíl dětí ve věku cca deseti let, mezi které jsem stylem jízdy

rychle zapadla a z řady jsem vybočovala jen ve frontě u kiosku s občerstvením – dvacetkrát čaj a jednou čaj s rumem.

Takže „odborných“ komentářů jsem se zdržela, aby starouškovi nezvýšily tlak – to bych opravdu nerada. Ale mohla jsem klást své „mimomísu“ dotazy a nechat si vysvětlit, jak to v těch závodech chodí, kam vlastně jedou, kdy tam dojedou, komu fandíme, komu aby vosk roztál a tlamičku do sněhu hodil. Bylo to hrozně fajn, dědeček byl příjemná společnost a trpělivě a se zápalem mi všechno objasňoval.

Jeho dalším oblíbeným pořadem byl seriál MASH, který sledoval se skoro stejným zápalem. Ten už jsme ale sledovali spolu z křesel, protože při mé druhé návštěvě již ledy roztály, počáteční nedůvěra a ostych byly pryč, a dokonce jsem po čase získala tolik